

NAJNOVIJE VESTI

OVOM BICIKLISTI SVI
APLAUDIRAJU:
Udario ga auto na
raskrsnici, pa uradi...

MISTERIJA TITOVE
SAHRANE: Evo šta je
bilo u sanduku
umesto NJEGOVOG...

NJBOLJI
PING

Огласи од Google

Не приказују овај оглас

Зашто овај оглас? ⓘ

BLIC • VESTI • DRUŠTVO

"ZBOGOM GRADE, ZBOGOM PODSTANARSKI ŽIVOTE" Vladimir je odlučio da ode, a u stvari se VRATIO KORENIMA i evo zašto mu je to najbolja odluka u životu

Zatrpao sneg Stapare kod Užica, ponegde, gde se decembarsko sunce probilo kroz golo hrastovo granje, pod jugovinom stiglijo izbili potoci. Gazi Vladimir Ilić uzanom prtinom preko majčevine, na kojoj nađe mir i siguran dinar, malo-malo te mu pogled skrene naniže, ka parčetu zemlje na dnu imanja.

Piše: Vladimir Lojanica • 14.02.2022. 19:53

4

FOTO: VLADIMIR LOJANICA / RAS SRBIJA

Vladimir Ilić na svom imanju u Staparima kod Užica

I tih pet ari nad putem, sa tri strane omeđena zemljom koje je nasledio od pokojne majke, i na kojoj je podigao etno selo, napokon su njegovi. Krug sudbine se posle 50 godina zatvorio. Puno mu srce, san je ispunio.

A sve mu napameti protekle godine, od detinjstva maltene do juče, kad je setno, svakog dana provedenog u rodnom selu, gledao u istu parcelu koja je do pre pola veka pripadala njegovom dedi Milunu Vukoviću. Na njoj je drvena kuća, još koju nedelju i ona će mu biti stalna adresa. Veću, noviju u sred velegrada, da mu ponude na trampu – samo bi se zahvalio.

FOTO: VLADIMIR LOJANICA / RAS SRBIJA

Dosanjavao san da postane vlasnik kuće na nekadašnjem dedinom imanju

Čim završi sa renoviranjem kuće, Vladimir, veteran slavne bitke na Košarama, sa suprugom Jelenom preseliće se u Stapare. Odozgo na krivini na Sinjevcu, iza koje Užice nestaje sa vidika, pozdraviće kotlinu: „Zbogom grade, zbogom podstanarski živote. Idem gde mi duša ište“. Neće nigde otići, samo će se vratiti – korenima. Desetak kilometara dalje i biti svoj na svome.

Odavno već Ilići se u Staparima bave seoskim turizmom. Podigli su etno selo sa vajatima, letnjikovcem, jezercem, mini zoološkim vrtom, sad planiraju da prošire ponudu restoranom i kućicama za prijem gostiju. Značice im puno komad zemlje čiji vlasnici su Vladimir i Jelena postali nedavno.

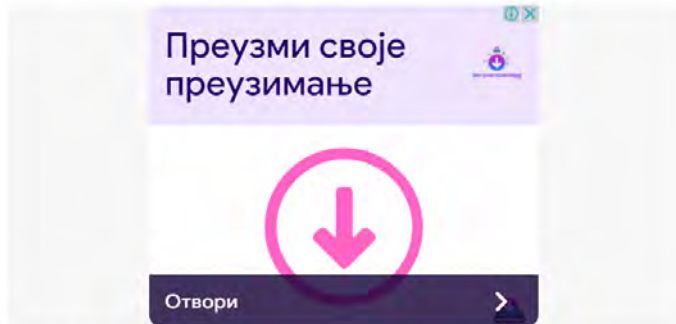
- Posle mog dede, od sedamdesetih prošlog veka, ovaj plac je promenio ni sam ne znam koliko vlasnika, tek jedan od njih je na njemu podigao planinsku kuću. Kako bi bilo lepo, razmišljao sam kao dete, kada bi ta parcela i kuća bile moje, da ih spojim sa ostalim imanjem i na njemu se jednom skućim. Što je vreme više prolazilo, tako je i moja želja postajala jača - stazom kroz sneg do kolena vodi nas Vladimir da pokaže gde će živeti.

Kuću na dedovini izgradio je neko od bivših vlasnika placa

Čuli Ilići da Ministarstvo za brigu o selu daje 10.000 evra bespovratne pomoći za otkup seoske kuće, pa se setili da bi tim parama možda mogli doći u posed one tik uz njihovo poljoprivredno zemljište u Staparima, o kojoj je Vladimir maštao. Uslov je bio prikupiti obimnu dokumentaciju. Uz pomoć lokalne samouprave, kažu, uspeali su da je dostave u zadnjem momentu i konkurišu. Naposljetku su i uspeali, dobili su novac. Sa njim i legalizovanu kuću koju je bivši vlasnik pristao da proda.

- Prvi smo sa teritorije Užica koji smo dobili novac za otkup seoske kuće. Projekat Ministarstva vraća porodice na selo, a naša je privilegija što smo jedna od njih. Moja lično još veća, jer sam otkupio zemlju koja je pripadala mom dedi. Planiram da na njoj napravim nove vajate za smeštaj turista – blista od sreće Vladimir Ilić.

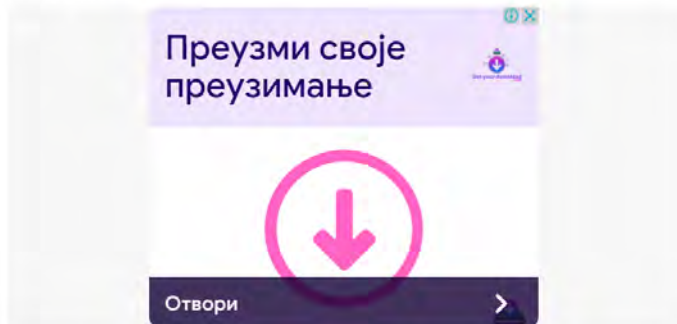

Ne strahuje kako će urbani život zameniti seoskim, da je tako ne bi ni uvežbavao pozdrav Užicu. Tja, seljačke je krvi, njom se diči, u Staparima je i odrastao, milije mu sa zemljacima sestri na proplanak, zapodenući priču na sokaku, nego plandovati po užičkim kafićima. Ni šajkača, ni gunj, ni opanak mu nisu strani.

On i Jelena ionako su oдавно planirali da van grada prave kuću, a konkurs Ministarstva je samo olakšao da ideju sprovedu u delo i da značajno uštede. Temelje života u Staparima već su podigli etno kompleksom. Selo mu je spasilo i zdravlje, psihičko, u godinama posle ljutog boja u kome je sa ostalim herojima vrh Prokletija branio Srbiju.

- Kuća je na dva nivoa i ima 56 kvadrata. Sve u njoj sam morao da zamenim od poda do krova, još ponešto je preostalo da bude spremna za useljenje. Imamo dve punoletne ćerke i njima je na volju da li će se ostati u Užicu ili doći sa nama da živimo od seoskog turizma - kaže Ilić, već oseća toplinu novog doma.

Zatrpao sneg Stapare kod Užica, a mnogo veći je, obojen krvlju, Vladimir gazio proleća 1999. planonim nad Metohijom, čuvajući srpsku granicu i sebe od snajperista i granata.

U miru stare – nove kuće će, najavljuje, postići što u iznajmljenom stanu u gradskoj vrevi nije. Zapise iz ratnog dnevnika sa Košara objediniće u knjigu. Deda Milun mu se borio na strani partizana i pred spavanje mu, kao malom, pričao ratne priče. Pamtio ih Vladimir ne pomišljajući da će i on jednom u rovove i o njima svedočiti.

Od dede mu osta narav da ne da sebe, ne može u četiri zida i povazan traži posla. I starinski kufer sa fotografijama, priborom za brijanje i drugim ličnim predmetima. Uneće ga u kuću čim naloži prvu vatru. Smestiće ga da negde gde prašina ne pada. Da mu ne smeta, a uvek bude na dohvata ruke.

#uzice #stapari #etno selo #seoski turizam #stara kuća
#dedovina

Komentara (4)

Komentari su POTPUNO ANONIMNI, a registracija nije potrebna.